

PAVEL

frýbort

STISKEM VYPNI!
TAHEM ZAPNI!

agentura

ŠULC
ŠVARC

ŠULC
ŠVARC

PAVEL

frýbort

agentura

NAKLADATELSTVÍ
ŠULC – ŠVARC PRAHA

„Zkurvený cigoši!“ Podíval jsem se přes zaprášené obloukovité okno, do půl pasu zakryté nažloutlou záclonou, na náměstíčko s několika vzrostlými stromy a polámanými lavičkami. Před obchůdkem se zašlým afišem *Večerka* polehávalo na trávniku kolem lavičky několik individuí. Byli zarostlí, špinaví, měl jsem pocit, že páchnou až sem. Pili lahvové pivo a z ruky do ruky kolovala láhev s obsahem jedovatě zelené barvy.

„Nevypadají na Romy,“ řekl jsem. „Tohle jsou asociálové českého původu.“

„Pakáž jako pakáž,“ mávl přezíravě rukou. Seděl za vyřezávaným psacím stolem, který se tvářil jako starožitnost. Měl na sobě stejně jako já oblek s vestou, a ani kdybych o něm nic nevěděl, neprohádal bych, že jsme přibližně stejně staří. Jemu bylo čtyřiačtyřicet, mně o rok víc. Na rozdíl ode mne měl dobře dvacet kilo nadváhu, kulatý obličej s růžovoučkými baculatými tvářemi a kudrnaté světlé vlasy, takže vypadal jako cherubínek na barokních obrazech.

„Vy nemáte rád cikány?“ zeptal jsem se.

„Neobjednal jsem si vás, abych se zpovídal ze svých názorů,“ vyštěkl. „Tady se nejedná o nějaký moje osobní animozity, ale o společenský zájem,“ zahřimal pak hlasem táborového řečníka. Chybělo už jen, aby sevřel ruku v pěst a udeřil do pomyslného pultíku. Vypadal v tu chvíli přesvědčivě, jako by sám věřil tomu, co hlásá. To se politikům a demagogům jakéhokoliv formátu stává. Vydrží jim to obvykle tak dlouho, dokud nedosáhnou svého.

„Proč jste si nás tedy objednal?“

Udiveně se na mne podíval. „Zadání snad máte jasný!“

„Pane inženýre,“ řekl jsem, „něco jiného je obecné zadání formulované tak, aby za žádných okolností nemohlo kompromitovat žádnou ze zúčastněných stran, a něco jiného jsou zcela konkrétní instrukce. Jaké jsou vaše konkrétní instrukce?“

Zadání od inženýra Karaba, předsedy Občanské iniciativy v Ještěbce, město na severozápadě Čech, které naše Agentura obdržela, v neutrálním duchu znělo. Občanská iniciativa chtěla krátce před volbami aktivovat „*všechny slušné občany do jednotné fronty proti teroru lůzy a sobeckým zájmům velkokapitálu*“. Hezká idea. Slušní občané vždycky a všude tvoří základ i většinu voličů, a slušní občané vždycky a všude nenávidí asociální cháttru a nemilují příliš bohaté lidi. Obě okrajové skupiny žijí z jejich daní

a tyjí z jejich potu. Karab není první ani poslední, kdo chce z téhle skutečnosti při volbách těžit.

Zaklonil se v křesle, sepal ruce na oblém břišku, zvrátil hlavu dozadu a zavřel oči, jako by se zasn timer. Čekal jsem. Mám čas, který platí on.

„Představte si,“ řekl potom, „že těsně před volbami vypuknou v Jestřábí nepokoje.“

„Jaké nepokoje?“ zeptal jsem se.

„Takové...“ řekl neurčitě. Sklopil hlavu, zvedl víčka a podíval se na mne. Na rtech mu zahrál lehký, mazaný úsměv. „Dejme tomu... chápejte, já nechci nic anticipovat, pouze naprosto hypoteticky rozvíjím určitou situaci. Takže: vypuknou nepokoje, vyvolané například rasovými střety. Cigo... totiž Romové, kteří ve městě představují téměř třicet procent populace, začnou napadat bílé spoluobčany, dojde k rabování, násilnostem, poteče krev, budou možná i mrtví. Tady, vážený pane, je situace dost napjatá. Stačí jiskra a vypukne požár. Žádná z parlamentních stran na to nebude schopná svými standardními přístupy reagovat. Jedině my, protože my před tím už dlouho varujeme a máme program.“

S očekáváním se na mne podíval. Asi předpokládal, že se zeptám, jaký ten program je. Nezeptal jsem se.

„Je vám ten scénář jasný?“ řekl trochu otráveně.

„Ne úplně. Tohle se skutečně stát může. Nejenom v Jestřábí. Co od nás požadujete?“

„Mediální prezentaci.“

„Té se vám dostane v hojné míře,“ řekl jsem. „I bez nás.“

Přikývl. „Jenže my chceme, aby ta prezentace odstartovala ve chvíli, která se nám bude hodit, a formou, jakou potřebujeme. Chápete?“

V kapse jsem měl stránku papíru. Na ní dvacetřádkovou informací z naší počítačové databáze. Podle ní byl Karab až do roku 1995 středně postaveným technickým pracovníkem jednoho ze zdejších dolů a po takzvaném útlumu těžby se ocitl na seznamu propuštěných. Už předtím se krátce angažoval u Sládkových republikánů a úspěšně kandidoval do městské rady. Po roce se s nimi rozešel a přestoupil do sociální demokracie, aby za další dva roky, kdy se nedostal na kandidátku do senátu, hodil přes palubu i ji a místo politiky se věnoval podnikání. Jeho firma, zabývající se počítačovou technikou, téměř zkrachovala, ale před rokem se zřejmě po finanční injekci zvetila. Odkud peníze připluly, není známo a my jsme po tom nepátrali. Ve stejné době Karab za-

ložil Občanskou iniciativu, která má osm set registrovaných členů. Na Jestřábí, ve kterém žijí čtyři tisíce Romů, je to docela slušné číslo. Je ženatý, jedna dcera, manželka je profesorkou na místní obchodní akademii. Mají rodinný domek typu Okál, jaké se stavěly v sedmdesátých a osmdesátých letech, vlastní Škodu Fabii. Žijí přiměřeně svým poměrům, spíše skromněji. Mezi lidmi je oblíbený jak pro slušné chování, tak pro své razantní politické názory. Podle všeho by ve volbách uspěl i bez naší pomoci: v Jestřábí je skutečně napjatá, až vyhrocená sociální a politická situace a člověk, který lidem říká, co chtějí slyšet, a nabízí jim radikálnější a zdánlivě jednodušší řešení nežli političtí alibisté, má zaděláno na starostenské křeslo předem. A jestli má jeho Občanská iniciativa dost peněz na naše honoráře, je to jeho věc.

„Chápu,“ řekl jsem. „Jenže co když se nic nestane? Co když Romové nebudou mít náladu bouřit se?“

Lišácky na mě mrkl. „Od toho tady jste vy,“ pronesl tiše.

Zrno na rasové bouře jsem ještě nikdy nesel. Ne snad že by mi nějak moc záleželo na tom, co dělám: naše agentura se věnuje všemu možnému. Jednou jsem organizoval stávkou a dvakrát řídil její potlačení. Vyhrabával jsem svinstva na lidi, které bylo nutné zkompromitovat, vylepšoval jsem image šmejdů, se kterými bych soukromě nešel ani na malé pivo, řízeně jsem dokázal vyhnat anebo naopak snížit cenu pozemku, zbavoval jsem majitele domů nepohodlných nájemníků. Kampaně, jakou chce Karab vyvolat, jsou náš denní chléb. Dodáváme je hlavně novinám a televizím na klíč. Někdy nemají pisálkové do čeho píchnout, říká se tomu okurková sezona, tak nám zaplatí a my jim připravíme pikantní skandál. Na veřejnosti vystupujeme jako piár agentura. Public relations, jestli vám to něco říká. Ostatně, název nic neznamená. Důležité je vydělat.

Přešel jsem náměstíčko a dostal se na hlavní ulici. Byla krátká a špinavá. Na jejím konci stál kostel, šedivý, pokálený holubím trusem a pomalovaný sprejery. Hlavní vchod byl zamčený na řetěz. Masivní zámek, který na něm visel, rozežíral rez. Zdejší obyvatelé zřejmě nemají o slovo Boží velký zájem. Nebo nejsou peníze na provoz. I bohoslužby a farář něco stojí. Láska k bližnímu není zadarmo.

Nad vchodem do místního kina visela tabule se dvěma nápisy: *Z technických důvodů se nehraje. A Na prodej.*

Než jsem došel na konec ulice, napočítal jsem čtyři herny, tři hospody, z toho jedno vietnamské rychlé občerstvení, malou samoobsluhu a dva vybydlené tříposchodové domy s vytlučеныmi okny a zabeđenými vstupními dveřmi. Snad taky byly na prodej, ale spíš vypadaly jako odsouzené k bouračce.

Celé město vypadalo jako odsouzené ke zbourání. Místní doly byly už několik let zavřené, továrna na zemědělské stroje zkrachovala předloni, jediná textilka, která zbyla z původních pěti, se držela nad vodou jen díky Ukrajinkám a Vietnamkám, pracujícím za sedm tisíc měsíčně. Ve městě byla čtyřicetiprocentní nezaměstnanost. Z našich materiálů jsme ovšem věděli, že tohle číslo je do značné míry ovlivněno Romy. Mezi nimi byla nezaměstnanost prakticky stoprocentní. Ostatní obyvatelstvo se kromě podpory živilo ve službách, ve státní správě, dojížděním do více či méně vzdáleného okolí, kde práce byla.

Ve statistických údajích se dal najít ještě jeden zajímavý údaj: i pokud jde o majetkové a násilné trestné činy, Jestřábí vysoce překračovalo celostátní průměr. Ba dokonce vedlo i ve zdejším kraji, a to už je co říct. Tři čtvrtiny delikventů tvořili Romové. Zbytek pakáží českého původu.

Ne že by v Jestřábí byla jen bída, svrab a neštovice. I tady se našlo dost bohatých lidí. K jednomu takovému jsem jel.

Auto jsem měl na prostranství před místním supermarketem. Parkoviště bylo téměř plné, s vozíky naloženými potravinami, sodovkami, minerálkami a přepravkami s pivem jsem viděl i dost cikánů, takže nějaké peníze tady přece jenom obíhaly. Ostatně ani herny a hospody nezely prázdnotou. Vycouval jsem a podíval se na papírek, kam jsem si napsal instrukce, kudy se mám dát.

Kolem sídliště s paneláky z šedesátých let, pak přes trať, kolem hasičské vodní nádrže a na první křižovatce odbočit na úzkou okresku. Po dvou kilometrech bych se měl dostat k zatopenému oprámu, sloužícímu jako přírodní koupaliště. Hned za ním mě čeká další odbočka, ale to už byla vyasfaltovaná cesta lemovaná lípami, široká jen tolik, aby se na ni vešla dvě auta.

Vedla k masivní kované bráně mezi vysokým kamenným oplocením. Na vratech visela velká tabule *Soukromý pozemek — zákaz vstupu*. Na sloupku za bránou byla umístěna maličká kamera.

Zastavil jsem, vystoupil a na mobilu vyfukal číslo.

„Ano,“ řekl mužský hlas.

„Jsem z Agentury. Mám dohodnutou schůzku s panem Starým.“

„Počkejte chvíli.“

Vrátil jsem se do auta a chvíli čekal. Po dvou minutách se vrata začala pomaličku otevírat: když připomínala náruč dokořán, vjel jsem dovnitř, přibrzdil a podíval se nazpátek. Kamera byla na kloubu a otáčela se za mnou jako oko Velkého bratra.

Asfalt vystřídalý betonové desky, nedivil bych se, kdyby byly vyhrívány, aby se na nich v zimě nedržel sníh. Možná taky, že pan Starý měl četu cestářů, kteří mu za nepohody příjezdovou komunikaci udržovali. Musela by to být pořádná četa vybavená moderní technikou, protože jsem jel víc než půl kilometru. Vymýcený prostor u zdi a brány po několika desítkách metrů vystřídalo volně, ale vkusně rozmístěné stromoví a dřeviny, které by se hodily spíš do Alp, ale rozhodně ani tady oko neurážely. Asi sto metrů od vjezdu stál malý domek, v otevřených dveřích jsem zahlédl chlapíka v maskáčích. Bystře se na mne díval a něco povídal do mobilního telefonu. Velký bratr měl oči jako bájný Argus: až na to, že tyhle oči bděly čtyřiaadvacet hodin denně.

Vyjel jsem ze zatáčky, stromy se rozestoupily a já šlápl na brzdou. Potrásl jsem hlavou, ale přízrak nebyl přízrakem a nezmizel.

Přede mnou se tyčila středověká tvrz. Nebo menší hrádek. Měla dvě věže a dvě patra, uprostřed nejspíš nějaké nádvoří, chybělo už jen cimbuří hradební zdi. Zato byla obklíčena vodním příkopem, přes který se klenul padací most. Byl zdvižený, a když jsem přijel, začal se s děsivým skřípěním řetězů spouštět.

Nechal jsem auto na malém parkovišti v předhradí, kde už stál stříbrný Jaguár S-Type, červený Golf, černé kupé Maserati, jeden teréňák a Octavia combi. Ta nejspíš patřila hospodyni a sloužila k nákupům.

Po mostě jsem se dostal na hradní nádvoří nebo jak tomu říkat. Prostě na kamenem vydlážděný dvůr o rozměrech asi deset krát deset metrů, s roubenou studnou uprostřed. Rozhlédl jsem se, jestli neuvídím aspoň jeden žebříňák a nějaké koně, ale zemědělské povozy a zvířata nejspíš měli uskladněné v hospodářské části panství.

Bytelná, kamenná budova byla v prvním patře opásaná pavlačí, po které se bohužel neprocházela žádná dáma v krinolíně, která by mě pozorovala zkušeným nebo nevinným zrakem.

Byl tu jenom jeden muž, asi pětatřicetiletý, v nepřipadně civilním obleku. Modrý blejzr, modročerveně pruhovaná kravata, bílá košile, šedivé kalhoty, černé boty. Brýle s úzkou plastovou obroučkou. Uhlově černé vlasy sčesané dozadu.

„Následujte mě, prosím. Pan Starý vás očekává.“

V přízemí byla prostorná síň. Na zdech visela brnění, šavle, meče, dva samostříly, nějaká ta mušketa a bambitky. A taky jeden řemdih a dva zkřížené cepy s ostrými kovovými hroty. Možná si pan Starý nechal vyhotovit genealogii rodu a objevil, že je potomek nějakého husitského hejtmana. Ostatně, ne že by mi na tom záleželo.

Tvrz byla samozřejmě vybavená výtahem.

Do druhého patra jsme vyjeli mlčky, já moc hovorný nejsem a tajemník — aspoň myslím, že šlo o tajemníka — má mlčenlivost a diskrétnost v popisu práce.

„Když dovolíte, půjdu první, abych vám ukázal cestu,“ řekl, když výtah zastavil. Přikývl jsem.

Chodba byla prostě chodba. Jen těch zbraní po zdech na mne bylo trochu moc. Nejsem žádný praštěný pacifista, ale počítám, že pohled na plechové krunýře, dýky, kordy a palné zbraně časem omrzí. Stejně jako omrzí koukat na manýristické portréty dam a pánů, které neznám.

Hradní pán seděl v docela střízlivě zařízené místnosti s arkýřem, ze kterého byl výhled na park a na malý heliport se zaparkovaným čtyřmístným vrtulníkem. Měl tam televizor a počítač, psací stůl a tři křesla. V jednom seděl on sám, druhé mi gestem ruky nabídl. Nevstal, ruku mi nepodal. Já jemu taky ne. Povolání mě občas nutí obcovat s lidmi, ze kterých se časem vyklube pakáž, jaké bych se za normálních okolností nedotkl ani vidlemi. Tak si pro jistotu zachovávám odstup předem.

Posadil jsem se a chvíli jsme na sebe mlčky koukali. On nejspíš předstíral, že mě hodnotí: jenže co můžete zjistit pouhým pohledem na člověka, kterého vidíte poprvé? Že měřím sto osmdesát pět centimetrů, vážím oněch ideálních osmdesát pět kilogramů, nosím tmavošedý oblek s vestou a nenápadnou kravatu, chodím trošku nahrbený, mám krátce zastřižené, husté a kudrnaté světlé vlasy a zahnutý, mírně deformovaný a pokřivený velký frňák, který se v mládí při fotbale dostal do střetu se soupeřovou kopačkou. Kvůli tomu nosu a protáhlému obličejí mi říkají Bebe. To je přezdívka Belmonda.

Víc se o mně nedá zjistit — pokud jako Starý nevíte, proč a od koho k němu přicházím. Takže si myslí, že ví, co dělám.

Já toho o něm věděl i maličko víc. Je mu třicet osm let, vystudoval vysokou školu ekonomickou. Dělal v zahraničním obchodě, po Listopadu měl exportní firmu. Potom si založil fond a zú-

častnil se privatizace několika státních podniků, především zdejších dolů. Privatizace byla mimořádně úspěšná — alespoň pro privátiéry. Na jejím konci se majiteli podniků a dolů staly zahraniční společnosti, kterým prý šlo především o to, zlikvidovat potenciální konkurenci. V dnešní době se majetek ing. Mirka Starého odhaduje na pět miliard. V kolika správních radách sedí a kolik nastrčených firem a společností ovládá, to ví jen on. Od jisté doby se informace o něm dají spočítat na prstech jedné ruky nešikovného truhláře.

Je ženatý, manželka je právnička a stejně jako on zasedá ve správních radách. Neměli by to jistě zapotřebí, ale jako se za starých časů říkávalo, že halíře dělají talíře, tak dnes platí, že miliony dělají miliardy. Peněz není nikdy dost.

Starý má kromě manželky milenkou. Manekýnu, jak jinak. Manekýna žije v Londýně, dvakrát třikrát do měsíce za ní léta svým soukromým letadlem.

„Čaj, nebo whisky?“ otevřel konečně Starý ústa.

„Minerálku nebo vodu,“ řekl jsem. „Jsem tu vozem.“

„Ano. Jistě.“ Natáhl ruku a zmáčkl tlačítko zvonku. Tajemník nahlédl do pracovny a Starý objednal minerálku. Pro sebe čaj. Počkal, až nás obslouží pán v pruhované vestě a s licousy jako Franz Josef — trochu mě zklamal, myslel jsem, že služebnictvo bude oblečené stylověji, například v husitské kytlici přepásané provazem — a pak našpulil rty. Na rozdíl od Karaba byl štíhlý, vysportovaný, opálený, měl kratoučkový zástříh, takže člověk skoro nezaznamenal, že mu řídnou vlasy, ale ve tváři s módním dvou-denním strniskem díky tomu vypadal poněkud odule. Jeho ksicht připomínal nařvaného veksláka. Trochu ordinérní a hulvátský. S minimálně dvěma sty miliony dolarů za zadkem si to mohl dovolit. S takovým majetkem vám může být jedno, co si o vás lidé myslí. Já osobně bych mu nesvěřil ani pětikorunu. Naštěstí tady nejsem proto, aby mi poradil, jak a kam investovat.

Jako by mi četl myšlenky. „Víte, proč tady jste?“ zeptal se.

„Dostali jsme od vás zakázku.“ Rozjezd se podobal sezení u Karaba.

„Správně. Víte jakou?“

„Ne. Prostě jste si objednal nějakého člověka z Agentury s tím, že podrobnosti se dozví od vás. Čekám, pane...“ Pane Starý? Pane inženýre? Pane generální řediteli? Pane předsedo správní rady? Pane majiteli...? To ne, tak se nechávají oslovovat hospodští a zelináři.

„Můžete mi říkat pane inženýre.“

„Děkuji. Takže čekám, pane inženýre.“

„Je to jednoduché. Chci, aby v tomhle městě zmizel ze scény jistý Karab i s celou tou svou podělanou Občanskou iniciativou!“

„Pan Starý by chtěl neoficiálně a nenápadně kontaktovat některé zdejší osobnosti. Mám dojem, že mu jde o takový... no, něco jako diskrétní průzkum trhu,“ zasmál jsem se.

„Vida. Že by hradní pán přece jenom sklopil hledí, napřáhl kopí a ostruhami pobídl věrného komoně do válečné zteče? Něco jsem zaslechl, ale myslel jsem, že to jsou jenom takové řeči.“

„Jaké řeči?“ zeptal jsem se. Mladý muž s hustým plnovousem, sahajícím až na prsa, s dlouhými vlasy po stranách jinak překvapivě holé, vejčité lebky, a s lehce zabarvenými brýlemi lenonkami, hned neodpověděl. Nejdřív si z vousů vybral poslední zbytky oběda, na který jsem ho pozval, pak ze saka vytáhl hřeben, plnovous pečlivě pročesal a zkontroloval, co v jeho zubech ještě uvízlo, napil se piva, utřel pěnu a teprve potom mi vysvětlil, že se inženýr Starý důsledně vyhýbá jakémukoliv kontaktu s Jestřábím, ostentativně dává najevo, jak ho tahle černá a zapáchající díra nezajímá, ale zlé jazyky už delší dobu tvrdí, že se přes své prostředníky snaží dění ve městě ovlivňovat.

„Koho má koupeneho?“

Beránek, jak se tenhle stárnoucí mladík, povoláním redaktor zdejšího týdeníku *Jestřábí péro*, jmenoval, patřil do husté sítě neoficiálních spolupracovníků naší Agentury.

„Konkrétně kromě šéfa policie nevím o nikom.“

„Proč šéfa policie?“ zeptal jsem se. „Má nějaký problémy?“

„Ne. Aspoň o žádných nevíme. Pan Starý spíš nechce problémy mít. Takže policajti koukaj, aby se kolem jeho hrádku nikdo neometal, aby ho nikdo neobtěžoval.“

„Třeba právě policajti,“ ušklíbl jsem se. „Někdy mívají ujeté nápady. Například nechat řidiče dýchnout do trubičky.“

Beránek se na mne s despektem podíval. „Vy si fakt myslíte, že hradní pán nebo jeho kámoši řídí sami? Na to snad mají šoféry, ne?“

„Pravda. Nějak jsem se nestačil přeekslovat do jejich světa.“ Seděli jsme v restauraci hotelu, kde jsem se ubytoval. Stál v ulici ústící naproti kostelu mimo provoz, jmenoval se Grand a tvářil se, že ty tři hvězdičky, které zdobily vchod a recepci, nespady úplně

omylem z nebe. Můj pokoj byl vybavený velmi jednoduchou manželskou postelí s proleželými matracemi, skříň ve zdi, kupodivu novým zrcadlem, stolkem, omšelým křeslem a sprchovým koutem spojeným s WC. Nestěžoval jsem si. Někdy bydlívám hůř.

V restauraci měli téměř prázdno. Na stropě se otáčely vrtule dvou ventilátorů v marné snaze vyhnat z místnosti zatuchliny pachů z kuchyně a studeného cigaretového kouře zažraného do omítky a záclon. Parta mladíků a dívek u stolu vedle dveří nejspíš utekla z odpoledního vyučování a hlučně to oslavovala. Všichni byli bílí. Personál také neměl snědou pleť. Ne že by ve městě provozovali nepokrytou rasovou segregaci, ale cikáni sem prostě nechodili. Ti chudí na to neměli, jak mi vysvětlil Beránek, ti bohatí měli své podniky. Jediné místo, kde se rasy mísí, je hostel, česky ubytovna, s poetickým názvem Měsíček, kde bydlí cikorky vystěhované pro neplacení nájemného a ukrajinští a ruští gastarbajtri, a potom pajzl známý pod názvem Kravín.

„Jaký zájem může hradní pán na dění v Jestřábí mít?“ zeptal jsem pochybovačně.

„Podle některých informací chce kandidovat do senátu za nezávislé. Senátor jednak vypadá hezky na vizitkách, jednak je s touhle funkcí spojená imunita,“ ušklíbl se Beránek. „Není jediný, kdo si tohle dokázal spočítat a má dost peněz, aby si senátorské nebo poslanecké křeslo koupil. Ovšem jestli je to pravda,“ pokrčil rameny. „Lidi toho nakecaj.“

„Tcs,“ udělal jsem. „Se svými penězi nepotřebuje nic jiného než ohlásit kandidaturu a poslat pár lidí, aby každému, kdo ho bude volit, slíbili tisíc, dva, tři tisíce korun. Jeden dva miliony, které do toho tímhle způsobem investuje, je míň, než by vyhodil za volební kampaň s pochybným výsledkem. Nebo si rovnou koupí první místo na kandidátce strany, která se do parlamentu bezpečně dostane.“

„Který?“ zeptal se Beránek.

„Počítám, že tady jsou tři. Jako všude jinde. Socani, komouši a modrý ptáci.“

„Ani jedna z nich si nedovolí hradního pána na kandidátku dát. Levičáci proto, že jejich voliči Starého nenávidí jako mor. Odeesáci ho tam nevezmou z čistě pragmatických důvodů — v okamžiku, kdy by na jejich kandidátce figuroval, můžou volby zabalit, protože celej bank shrábne Karab.“

„Karab, Karab...“ zatvářil jsem se zamyšleně. „Myslím, že tohle jméno jste ve své zprávě o Jestřábí zmiňoval.“

„Zmiňoval,“ přikývl Beránek vážně. „Kdybych ho nezmiňoval, tak bych musel být slepý a hluchý. Karab je zdejší fenomén. Ty volby, pokud mu někdo nepřeloží přes cestu ne stéblo, ale kládu napěchovanou dynamitem, má v kapse. Lidi za ním jdou jak náboženský fanatici za prorokem.“

„Aha. Nějaký populist, že ano?“

Beránek zavrtěl hlavou. „Jste tu první den, takže o zdejší situaci nemáte ponětí. Já nikdy v Americe nebyl, ale dokážu si představit, jak to může vypadat někde v Chicagu nebo v Los Angeles.“

„Přeháníte.“ Luskal jsem na číšníka a objednal Beránkovi nové pivo. Pil jenom pivo a zatím to na něm nebylo znát, byl spíše vychrtlý a břicho neměl o nic baculatější než já. Já piju, co mi kdo nabídne nebo v jakém prostředí a společnosti se ocitnu. V hospodě pivo, ve vinárně víno, v nočním baru whisky. Koňak ani koktejly nemiluju. Koňak mi chutná po mýdle, míchané nápoje jsou zrádné a dokážou vám zcela nečekaně v nejméně vhodné chvíli podrazit nohy. Tady jsem pil džus s výmluvou, že ještě budu řídit.

„Nepřeháním. Cikáni si ze svých ulic vytvořili něco jako newyorský Haarlem, je tady naprosto citelné rasové napětí, jen za první pololetí letošního roku se tady odehrálo několik vražd, ostatní násilné trestné činy ani nepočítám, po setmění vám nedoporučuji vycházet na ulici bez toho, že byste s sebou měl pistoli. Víc než polovina cikošů, z těch mladých určitě osmdesát procent, je závislá na drogách, koupit džojnta si můžete klidně na ulici před policejní stanicí, ale trávu tady kouřej jen malý děti, ty starší jedou výhradně v perníku a v héru.“

„A co policie,“ přerušil jsem jeho nářky.

„Policie!“ chytil se teatrálně za hlavu. „Pane, policajti loni třikrát proti cikorkám zasáhli trošku razantně. Byl z toho průser až na půdu, televize a novináři z nich udělali rasisty, všechny výbory na ochranu lidských práv dostaly hysterický záchvaty, šlo to až k ombudsmanovi, dva policajty vyhodili, na všechny přišlo trestní oznámení. Co byste po týhle zkušenosti dělal vy na jejich místě?“

„Zavřel bych oči, anebo bych si našel jinou práci.“

„Tady? Jakou?“ Beránek si zatukal na čelo. „Já vám řeknu, co policajti udělali — to, co říkáte vy. Zavřeli oči. Na ulici je vidíte jenom v autě. Přes den sem tam nějaká hlídka projde, ale tam, kde mají jistotu, že se nebude nic nezákonného dít. Jinak dělají

mrtvý brouky. V tom lepším případě. V horším...“ rozhlédl se, jestli nás nikdo neposlouchá, a naklonil se ke mně. „V horším případě v tom jedou taky.“

„V drogách?“ zeptal jsem se pro upřesnění.

„Ano. V drogách, ale i v jiných záležitostech. Ne snad že by sami přiložili ruku k dílu, ale aspoň ji držej nad těma, co potřebujou ochranu. Vloupáčky, krádeže vozů, legalizace kradených aut. Musím zacházet do podrobností?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ledaže byste znal jména.“

„Tady ne,“ zamumlal. „Pošlu vám to mailem.“

„Nechte mi na recepci obálku. Pochybuju, že by si ji recepční nad párou rozlepil a podal hlášení. Nikdo neví, kdo jsem.“

„Dobře. Zejtra dopoledne... nebo ne. Hodím vám ji sem ještě večer.“

„Fajn. Ale nechal jste se unést pochopitelným rozhořčením a nedopověděl jste mi Karaba. Chápu už, že kriminální, sociální a rasová situace ve městě hraje pro něj. Říkáte, že populistu není. Proč si to myslíte? Pan Sládek těžil v místech, jako je Jestřábí, ze stejných problémů. Je Karab jiný?“

„Sládka jsem neznal. Ledacos se o něm pak psalo nepěkného. Peníze a tak... nevím, novinářinou se živím, takže věřím jen tomu, co si můžu ohmatat a ověřit sám. Karabovi o prachy nejde. Myslím, že je neúplatný. Není to ale fanatik. Neslibuje lidem modré z nebe, není rasista.“

Vzpomněl jsem si na Karabovo „zkrvený cigoši“ a pousmál jsem se. Beránek si toho všiml.

„Koukejte, já taky ten ksindl, co nám v Jestřábí dělá z života peklo, nenávidím jak mor. Ale ne proto, že má tmavší barvu kůže. Nenávidím je, protože jsou paraziti, protože nic jiného v životním programu neměli a nemají, protože odmítají respektovat většinový způsob života, protože kašlou na zákony a normy, který platí v každé civilizované zemi, protože...“ mávl rukou. „Karab tohle říká nahlas a všem. Je to snad populismus?“

„Pan Sládek říkal totéž a musím přiznat, že v tomhle jsem s ním vřele souhlasil. Ani on ale nenašel odvalu veřejně prezentovat jediné možné řešení.“

„Myslíte...“ Beránek zatěkal očima, zamrkal, sundal si brejličky, dýchl na skla a kapesníkem je očistil. „Tak tohle tedy ne! To vás ujišťuju, že tohle ne!“

„Co tedy Karab navrhuje?“

„Přečtete si jeho volební program. Stojí za to.“

„Pane redaktore,“ řekl jsem přívětivě, „nikdy nečtu volební programy a nikdy taky nechodím k volbám. Pokud mě volební programy zajímají, tak jediné později, když jejich hlasatelé zasedli v zákonodárných orgánech a na voliče se můžou na pár let vykašlat. Tehdy mě zajímá — ne, to není to správné slovo. Tehdy se bavím tím, že srovnávám sliby s drsnou realitou. Už jste někdy poznal stranu a politiky, kteří by své předvolební sliby uváděli důsledně v život? Nebudu program Občanské iniciativy číst. Nezajímá mě. Zajímá mě, co Karab opravdu chce s romskou minoritou a s bílými asociály a kriminálními živly provést. A jak chce vyřešit nezaměstnanost. Jak udělat z Jestřábí prosperující slušné město.“

Beránek neodpovídal. Díval se před sebe, jako kdyby uvažoval, jestli má dál mlžít a nic podstatného mi neříct, anebo jít s pravdou ven. Nakonec se rozhodl.

„Karab chce po volbách, samozřejmě pokud vyhraje, prosadit, aby se z opuštěných povrchových dolů udělaly výchovné pracovní tábory. Tam by byly umístěny na nějakou dobu všechny živly. Musely by si na sebe vydělat — to znamená, že by si musely postavit baráky, chovat krávy, vepře, slepice, vytvářet něco, co by se dalo prodat.“

„A kdyby asociálové a kriminálníci nechovali nic, nic nevytvářeli, co by se stalo potom?“

„Chcípli by hlady,“ řekl Beránek tvrdě.

Dlouze jsem vydechl. „Nedivím se, že tohle pan Karab veřejně nehlásá. Ne že by nenašel bouřlivou odezvu. Má to drobný háček. Ani starosta, ba ani senátor nemůže konat v rozporu s platným právním řádem. A ten je v České republice takový, jaký je. Váš ideový vůdce to jistě ví: pochybuju, že by byl takový blbec, aby si nepřčetl nejzákladnější věci. Takže je typický, ba téměř až čítankový populist — slibuje lidem to, co chtějí slyšet, s vědomím, že nic z toho nebude realizovat. Přitom ví, že všechny pozdější výtky snadno odrazí. Nerealizovatelnost svých slibů svede na jiné politiky, na parlament, na vládu, kteří na rozdíl od něj věci nechtějí řešit! Jak prosté, milý Watsone.“

Zamrkal jsem na Beránka, ale ten koukal na svoji sklenici a tvářil se nasupeně.

„Dobrá,“ pokračoval jsem. „To máme téma číslo jedna — cikány, zločinnost a všechno, co s tím souvisí. Téma číslo dvě, kolaps zdejšího průmyslu a s tím související ztráta pracovních příležitostí. Mimochodem, nechci si hrát na sociologa, ale téma číslo

jedna je v přímé souvislosti s tímhle malérem. Jak chce pan Karab rozpumpovat místní ekonomiku?“

„Dotacemi z Evropské unie a příznivými nabídkami zahraničním i domácím investorům.“

„A když dotace nedostane a investoři se nedostaví?“ zeptal jsem se. „Nepoužije pan Karab v takovém případě předchozí vysvětlení? On měl nejlepší snahu, ale ti nahoře...“ Palcem jsem ukázal ke stropu. „Ti v Bruselu, ti v New Yorku, ale i ti v Praze nás záměrně nechávají na holičkách. Ovšem jedno Karabovi musím přiznat. Ne že by mi na tom záleželo, ale vymyšlené to má více než dobře.“

„Vám se to mluví,“ povzdechl si Beránek. „Jenže my už máme plný zuby partají, který jenom žvaní o systémových krocích. My potřebujeme řešení! Hned! Jasný, srozumitelný, účinný! A kdo si to neuvědomuje, ten ať si někdy zajde na bolševickou schůzi. Starý komouši se tomu, co se tu děje, jenom pošklebujou a říkají: za nás by tohle nešlo, my bysme s tou pakáží zatočili, že by jim lezly oči z důlků. Jestli teď nevyhraje Karab, tak vyhrajou komunisti.“

„A co se stane, jestli opravdu vyhrajou? Nastolí snad v celém Česku znova socialismus? Dokážou stejný hovno jako Karab. No nic,“ podíval jsem se na hodiny na zdi. Ukazovaly už čtyři odpovědně. „Mám nějakou práci a vy jistě taky. Ještě jedna věc. Karab se zná se Starým?“

Pomalou zavrtěl hlavou. „Nevěděl bych. Ale...“, kousl se do rtu. „Co?“

„Nerad bych rozšiřoval nějaký pomluvy.“

„Na to se vykašlete. Za shánění pomluv vás platíme. A dobře! Tak to koukejte vysypat.“

„Doneslo se mi, že Karab byl dvakrát spatřen s paní doktorkou Starou.“

„Hledme,“ řekl jsem. „Je to právníčka, jestli se nemýlím. Proč by se na ni Karab nemohl obrátit s nějakým svým právním problémem?“

„Viděli je v Praze v jedné vinárně. A nevypadalo to na právní poradů.“

„Fíha! Jak je to dlouho?“

„Asi rok.“

Něco mě napadlo. „Karab prý měl problémy se svojí firmou. Pak zřejmě dostal finanční injekci. Kdy to bylo?“

„Krátce potom, co je spolu viděli,“ řekl Beránek.

V pokoji jsem si svlékl sako a vestu, z kufříku jsem vytáhl podpažní pouzdro, okširoval jsem se a zkontroloval, jestli mám plný zásobník a jeden náboj v hlavni. Pistoli jsem vložil do pouzdra a zase jsem se oblékl. Používám zbraň jen velmi zřídkka, tvrdím, že je málo situací, ze kterých by mě nevysekal jazyk; tohle město ale je nabitě agresivitou a opilí a zdopovaní primitivové vyznávající sílu pouze sílu respektují.

Zeptal jsem se recepčního, jestli je tady nějaký slušný podnik, kde by se dalo posedět a povečeřet.

Flegmaticky vyhlížející obézní mládenec v bílé košili s úzkou černou kravatou se nejdřív automaticky podíval ke dveřím do hotelové restaurace, pak mu došlo, že se ptám po slušném podniku. Podrbal se v podpaždí a poradil mi vinárnu U Mušky.

„Vyjdete na náměstí, na konci zabočíte doleva, kolem parku. Je tam takový muzeum.“

„Vinárna je v muzeu?“

„To bylo muzeum revolučních tradic,“ řekl s odporem. „Tak to bolševikům zprivatizovali a teď z toho je vinárna.“

„Doufám, že ke specialitám podniku nepatří rvačky a...“

„Co vás napadá!“ zamával rukama. „To je nóbl podnik. Socky a morgošě tam nepouštěj.“

„Není tam přemrštěně draho?“

„No...“ zaváhal, „to víte, choděj tam hlavně lidi, co na to maj.“

„Já měl dojem, že v Jestřábí je o peníze nouze,“ řekl jsem.

„Pane, vždycky a všude se najdou lidi, který jich mají dost.“

Po páté hodině bylo náměstí jako vymetené. Tak je to ve všech menších městech. Lidé se vrátili z práce, ženské nakoupily, ti, co bez hospody nevydrží, už sedí na svých židlích u svých stolů, ostatní dřepí doma a čekají, až v televizi začne večerní program. Není důvod nikam chodit. Po ulicích brouzdají od ničeho k ničemu jen puberťáci. V parku jich taky pár bylo.

Park byl zanedbaný, lavičky většinou polámané, asfaltová cesta plná výmolů, trávník podupaný, posetý psími a lidskými výkaly, pet lahvemi a papíry. Místy se povalovaly prezervativy a určitě i injekční jehly. Kolem mne se honili výrostci na kolečkových bruslích a na kolech. Všem na očích po sobě lezli milenci na torzech laviček. Dvě tři odvážné maminky se promenovaly s kočárky. Několik lidí venčilo psy. Jiní psi se venčili sami.

Nikdo mě neobtěžoval, když nepočítám dvě nezletilé holčičky, které po mně chtěly cigaretu.

„Nekouřím,“ řekl jsem. I kdybych kouřil, nedal bych jim. Nejsm trafika.

Na večeri bylo ještě dost času, zatím mi stačilo, že jsem vinárnu U Muškety našel. Jednopatrové hrázděné stavení s lomenou střechou, na oknech stylizované kovové mříže, gotický vchod s bytelnými dubovými dveřmi, pobitými železnými hřeby. Na přehlídku revolučních tradic bylo tak hezkého baráku škoda.

Zamířil jsem dál a došel k mostu přes říčku. Vodu měla průzračnou, i s rybami: jak by ne, když ji už žádná fabrika nemohla znečišťovat. Přešel jsem na druhou stranu a ocitl se v něčem, co se v novinách nazývá chudinskou čtvrtí. Špinavé domy s okny, která léta nikdo neumyl, s hromadami odpadků na chodnicích, zrezivělé a otlučené automobily, držící pohromadě jen silou vůle. Výčepy a herny. Skupinky Romů i bílých. Někteří si před barák vynesli židle a klábosili, jiní postávali a pořvávali hlučnými hrdelními hlasy. Vypadalo to tam jako v některých ulicích pražského Smíchova nebo Karlína.

Nevšíkali si mě, jen občas hovor na chvíli utichl, když jsem kolem nich procházel.

Mezi některými domy byly zahrádky nebo neoplocené proluky, sloužící za smetiště. Kluci hráli na ulici fotbal. Branky si udělali ze starých pneumatik. Pár dětí poskakovalo na drátěnce zrezivělé kostry postele. Zdi domů byly pomalované sprejery anebo počmárané křídou. Kromě jiného jsem se dozvěděl, že *Gabyna je pyča*.

Přehlídka lidské veteše a životní beznaděje mě dlouho neभावila. Zahnul jsem do jiné ulice a pomalu se dostal k sídlišti. I tady byly zdi domů posprejované, cestičky i trávník ale vypadaly udržovaně a automobily — třebaže povětšinou starších ročníků — zachovale.

Prošel jsem sídlišťem, minul velkou samoobsluhu a přes další most jsem se vracel do té druhé, větší a starší části města. Ulice tady vypadala jako temná soutěska mezi černošedými skalními stěnami. Táhla se dobrých dvě stě metrů bez jakékoliv známky života. Ale nebyly to skalní stěny: tohle byly zdi bývalých textilů, které nikomu nestály ani za zbourání. Tři fabričné komíny se tyčily k nebi jako symbolické memento mori. Někde by z nich postavili moderní skladiště, jinde supermarkety. V Jestřábí si investoři spočítali náklady a kupní sílu obyvatel: výsledek byl bez-

perspektivní. Pokrčil jsem rameny: takový je života běh. Svět je plný míst, kde stávala města, která zemřela, protože jim došla energie a štáva nutná k životu.

Jediné, co v Jestřábí zřejmě prosperovalo, byly banky, sídlící v nových nebo pečlivě zrenovovaných budovách v centru města. Všechny se předháněly v nabídkách hypoték a půjček. Nebylo mi jasné, jakou obchodní filozofií a strategií se řídily: vytloukání klínu klínem jednou musí skončit naprostým krachem klienta, který si nakonec půjčuje už jen na splácení úroků z předchozích půjček. Jejich problém.

Díky procházce a předchozí cestě autem jsem si vryl do paměti místopis téměř celého města: přesněji řečeno jeho středu. Zbytek byla jen sídliště a okrajové ostrůvky rodinných domků. Město jako takové nebylo příliš veliké — náměstí s obchoďákem z totalitních časů, několik přilehlých ulic, dva mosty přes říčku, park, nádraží, naproti kterému stál hostel Měsíček a nový supermarket. Romové obývali slumy, které jako prstenec z poloviny obepínaly centrum Jestřábí.

Vrátil jsem se k vinárně. Před Mušketou už parkovalo několik vozů; oktávie, jedno mondeo, dva passaty a jeden bavorák. Zevnitř zaznívala hudba.

Za dveřmi byla rozměrná předsíň s šatnou, teď mimo provoz, a toaletami. Do lokálu se vcházelo skrz závěs z korálků. Rozhrnul jsem ho a rozhlédl se.

Podnik byl zařízený v mírně vyvanulém retrostylu, tvářícím se, jak název napovídá, rytířsko-středověce. Feudalismus v těchto místech zřejmě nestrašil jen v hlavě pana Starého. Po zdech se podobně jako v jeho tvrzi nacházely různé součásti brnění, přilbice, šavle, meče, bambitky, kopí, štíty s heraldickými znaky. Na čestném místě nad barem visela mušketa, další dvě hákovnice stály zkříženy v koutě. Personál byl oblečený do něčeho, co v představě majitele nosívali zbrojnoši. Vrchní byl za mušketýra a barman za šaška.

Vrchní mě zaregistroval, popošel ke mně, smekl s mírnou úklonou klobouk a jeho pérem zametl podlahu.

„Vítám vás, pane, v našem podniku. Budete si přát večerět?“

„Buďu,“ řekl jsem.

„Jste sám, anebo očekáváte společnost?“

„Sám,“ řekl jsem.

„Následujte mě, prosím.“ Odvedl mě ke stolečku pro dva ve výklenku pod oknem. „Bude vám tohle místo vyhovovat, pane?“

„Ujde,“ posadil jsem se. Židle byla polstrovaná, s vysokým rovným opěradlem. Sedělo se v ní pohodlně. Stůl byl vymyšlený tak, že jsem si o jeho hrany neotloukal kolena. Kdyby nic jiného, architekt zasloužil pochvalu. Většina lidí, kteří navrhnou nábytek, myslí v první řadě na to, jak se umělecky realizovat. Pohodlí a funkčnost jsou úplně na okraji jejich zájmu.

Vrchní přede mne položil jídelní lístek. „Můžu vám nabídnout nějaký aperitiv, pane?“

„Fernet,“ řekl jsem bezmyšlenkovitě. Hned vedle stál stůl, u kterého seděli tři muži. Jednoho jsem poznal. Odpoledne mě ve středověké tvrzí uváděl k hradnímu pánu. Pořád na sobě měl modrý blejzr, jen košili vyměnil za světlemodrou a vzal si jinou kravatu. Krátce na mne pohlédl, ale tvářil se, že mě nezná. Tak jsem se zachoval stejně.

Jídelní lístek hýřil fantastickými názvy jídel, pod nimiž se mohlo skrývat cokoli. Naštěstí u každého pokrmu uváděli, z čeho se skládá. Vybral jsem si *talíř podkoního Rejtara*: po bližším ohledání se ukázalo, že se jedná o několik plátků opečené slaniny, vepřová játra, grilované vepřové žebírko na česneku, feronky a restované brambory. Celé to přišlo na sto padesát korun a porce by uspokojila i dřevorubce.

Objednal jsem si čtvrt litru červeného vína a sodovku. Vinárna se už zaplnila, zdálo se, že většina hostů se zná. V tak malém městě není divu. Zněla tu převážně čeština, jen od jednoho stolu jsem zaslechl němčinu.

Zvedl jsem se a šel na záchod. Měli tam čisto, to už je dnes v lepším podniku bezpodmínečné. Když jsem si myl ruce, otevřely se dveře a vešel tajemník miliardáře Starého.

„Vidím, že jste se už stačil v Jestřábí zorientovat, aspoň pokud jde o pohostinské podniky,“ řekl s úsměvem.

„Zeptal jsem se v hotelu, kde se tu slušně jí,“ vysvětlil jsem.

„Zdržíte se dlouho?“

„Kde myslíte? U Muškety nebo...“

„Myslím ve městě,“ opět se usmál.

„Podle okolností. Zajímá vás to?“

„No... rád bych s vámi hodil řeč,“ řekl opatrně.

„Právě to činíte. Záchodek sice není nejvhodnější místo pro společenskou konverzaci, ale když se vám tu líbí, proti gustu žádný dišputát.“

„Ne, tady ne,“ řekl rychle.

„Tak si můžeme sednout k baru,“ navrhl jsem.

„Nechci, aby někdo viděl, jak se spolu vybavujeme.“

„Až v klidu dopiju, můžeme se jít projít do parku,“ řekl jsem.

„Tam by nám nějaký zfetovaný asfalti rozbili huby,“ odmítl chmurně.

„Já to tady, pane, neznám. Tak se vymáčknete, kde se sejdeme, a já to nějak najdu. Do Kravína ovšem nechci.“

„Co to je?“ zeptal se naivně. Inu, pohyboval se v jiném světě a suterénní prostory města neznal.

Mávl jsem rukou. „To byl jen fór. Tak kde? V kolik?“

„Za hodinu v snack baru Zavináč. Je to hned na náměstí.“

Pan tajemník se trochu mýlil; Zavináč nebyl ani tak bar jako spíš internetová kavárna v průjezdu obchodního domu. Pokud mu šlo o diskrétnost, místo nevybral špatně. Většina hostů patřila k mladistvým pařanům, kteří jak zhyponotizované kobry zírali na monitory počítačů a pohybovali se jen ve svém virtuálním vesmíru. Posadil jsem se k baru, jedinému místu, kde chyběla obrazovka. Objednal jsem si minerálku a deset minut čekal.

Tajemník strčil do místnosti hlavu a bystře se rozhlédl. Pak teprve nakráčel ke mně.

„Red bull,“ řekl barmanovi. Ujistil se, že číšník se přemístil na druhý konec baru, kde se věnoval nějaké děvence.

„Potřebuju s vámi něco projednat,“ utrousil tajemník koutkem úst, pohled upřený před sebe jak v hodně přiblblém filmu.

„Nechte tý frašky,“ řekl jsem znechuceně. „Hrát si na špiony mě nebaví. Jestli se bojíte mluvit i tady, znova navrhuju park. Nebo čekárnu na nádraží.“

„Koukejte, jedná se o velice citlivou záležitost. Nikdo nesmí vědět, že jsme se setkali. Hlavně...“ zarazil se.

„Pan Starý?“

Jakmile jsem jméno vypustil z úst, trhl sebou, div neslítnul ze stoličky, a vyděšeně se rozhlédl. „Žádný jména!“ zasyčel.

„Jděte na kolo. Tihle magoři o vašem šéfovi v životě neslyšeli a my dva je zajímáme stejně málo jako mě výsledky voleb v Libérii.“

„Jistota je jistota. Šéf se nesmí dozvědět o naší schůzce.“

„Co mi chcete prodat?“ zeptal jsem se.

„Prodat... tak bych to nenazval.“

„Je mi jedno, jakým slovníkem operujete. Hlavně přestaňte obezličkovat. Tak — o co vám jde?“

Tajemník nervózně zabubnoval prsty o barový pult, promnul si je a pak tiše řekl:

„Jedná se o paní doktorku.“

„Doktorku...“ protáhl jsem udiveně, i když mi začínalo svítat, koho má na mysli.

„Šéfovou manželku, rozumíte?“

„Myslíte paní doktorku Sta...“

„Tiše!“ zasyčel. „Ano, paní doktorku.“

„Co s ní je? Jestli se chce rozvádět a shání nějaký důkazní materiál o manželově nevěře, tak jste na špatné adrese. Nejsem ani detektiv, ani pokoutní advokát.“

„Ne. Jde o něco jiného.“

„Ona vás za mnou poslala?“ zeptal jsem se.

„Dá se to tak říct,“ připustil.

„Zajímavé.“

„Proč?“ podivil se.

„Zajímavá náhoda. Dnes jsem přijel do Jestřábí, po poledni jste mě viděl poprvé, milostivá vám důvěrně vyjádří přání dát si se mnou rande a ejhle! Hned večer na sebe narazíme.“

Tajemník něco zamumlal a podíval se stranou.

„Dobrá. Tuhle náhodu tedy vynecháme. Znovu se ptám — oč běží?“

„Paní doktorka má nějaké problémy. Neptejte se mě jaké. Nevím, a kdybych věděl, neprozradil bych je. Co uzná za vhodné, to vám sdělí sama.“

„Jaká je? Myslím, jak vypadá, jak se chová ke slu... totiž k domácímu personálu a tak vůbec?“

„Je báječná!“ vydechl, maličko zružověl a oči se mu rozzářily. „Velice inteligentní, jemná, pozorná. Skutečná dáma, vzdělaná dáma.“

S úsměškem jsem se na toho moulu díval. Byl do ní zabouchnutej až na půdu. Tohle se stává dost často. Ani hradní paní nepohrdne obdivem a láskou prostého tajemníka nebo šoféra nebo zahradníka. I manželka miliardáře ráda čte touhu v očích někoho, pro koho je sice nedostupná, ale tím víc žádoucí. I když — nedostupná... to záleží na příležitosti, chuti a manželově pracovní vytíženosti. Taková tajná mezaliance není nic nového pod sluncem.

„Jakou máte školu?“ zeptal jsem se tajemníka.

„Já? Proč?“

„Zajímá mě to.“

„Peďák. Ale na Karlově univerzitě!“ dodal rychle a hrdě, jako kdyby nebylo jedno, kde kvalifikaci pro zcela neperspektivní povolání získal.

„To vás šlechtí,“ řekl jsem a hodil na pult dvacetikorunu. „Kdy a kde se můžu s paní doktorkou setkat?“

„Zavolá vám sama. Možná ještě dnes. Číslo vašeho mobilního telefonu mám.“

Do hotelu jsem měl kousek. Nikdo mě cestou nepřepadl, procházku v parku jsem si odpustil, na to, abych zašel do herny nebo hospody navštěvované kriminálními živly, jsem byl poněkud nápadně oblečen.

V hale u recepcie bylo prázdné, za pultem seděl tentýž obézní mládenec, který mi doporučil vinárnu U Muškety.

„Máte tady nějaký psaní,“ zavolal na mne.

Vzal jsem si obálku od Beránka, schoval ji do kapsy, a když mi recepční podával klíč od mého pokoje, zeptal jsem se ho, jestli zná pana Starého.

„Ježiši,“ skoro se pokřižoval, „s takovým panstvem tady nepřijdu do styku.“

„Tak proč jste volal jeho tajemníkovi, kam jdu na večeři?“

Vyvalil na mne oči a nervózně zamžikal. „Já? Jakýmu tajemníkovi?“ zamumlal nejistě.

„Nevím, jak se jmenuje. Ale čekal na mne u Muškety.“

„Pane, to je nějaký omyl. Fakt. Věřte mi.“

Změřil jsem si ho pohledem, otočil se a šel nahoru.

Prohlédl jsem si obálku. Člověk neznalý by nic nepoznal, ale já mám svoje zkušenosti a nedalo mi moc práce zjistit, že už ji někdo rozlepil přede mnou. Onen někdo mohl být jedině hotelový recepční.

Roztrhl jsem obálku a vytáhl jednu popsanou stránku, pro jistotu zcela zbytečně vloženou mezi dva prázdné papíry, aby snad někdo nemohl přečíst to, co na ní stálo, proti silnému světlu. Svata prostoto..., pomyslel jsem si.

Jména mi nic neříkala. Nadporučík Janoušek Oldřich, nadstrážmistr Pípal Petr, poručík Toska Rudolf, kapitán Šedivý Michal, kapitán Lopta Karel. U každého jména prohřešky: braní úplatků, registrace kradených vozů (připojeny espézetky a jména majitelů), ochrana prostitutek, ochrana dealerů drog. U Šedivého byla poznámka, že se sám zřejmě v distribuci drog anga-

žuje. Napovídal by tomu i nový mercedes jeho manželky a dům, který si postavili kousek od města. Poskytování utajovaných informací z vyšetřování advokátům. Připojena jména obviněných, jejich kauzy a jména advokátů.

Celkem by to vydalo na hezkých pár let kriminálu, pokud by se to prokázalo. Čtení bylo zajímavé, ale v téhle chvíli jsem nevěděl, co s tím.

Nevadí, řekl jsem si. Co je doma, to se počítá a kvalifikovaná informace se vždycky hodí. Když ne hned, tak někdy později.

Podíval jsem se na hodinky. Devět. Nejvyšší čas zavolat šéfovi.

„Tak jak to jde, Bebe?“ zeptal se.

Přerecitoval jsem mu všechno, co jsem se za ten den dozvěděl, obsah rozhovorů s Karabem, Starým i Beránkem, přečetl mu seznam padlých andělů v policejních uniformách, který jsem od redaktora dostal, informoval jsem ho, že jsem byl přes uplaceného recepčního kontaktován s tajemníkem Starého a že mě vyhledal proto, aby mi vyřídil přání paní doktorky Staré dát si se mnou schůzku.

„Zajímavé,“ řekl šéf. „Na první den slušný výsledek.“

„Nic moc,“ řekl jsem. „Zajímavé je jenom zadání od Starého. Nic totiž nenasvědčuje, že by hradní pán měl nějaké politické ambice. Přínejmenším ne v Jestřábi. Možná ale, že se od někoho doslechl o těch randíčkách své manželky s Karabem. A že mu chce zatnout tipec tam, kde to Karab pocítí nejbolestivěji. Potřeboval bych vědět, jestli se na ni dá vyhrabat nějaký kostlivec ve skříni. A taky by mě docela zajímal policajt Šedivý.“

Měl jsem za sebou dlouhý a plodný den. Nalil jsem si sklenku z lahve, kterou jsem si přivezl, posadil se do křesla, pomaličku, po doušcích upíjel a čekal. Držím se zásady, že iniciativu mám nechávat na klientech.

Za půl hodiny mi zazvonil mobil.

„Dobrý večer, neruším?“ zeptal se ženský hlas.

„Ani v nejmenším, paní doktorko,“ řekl jsem. „Počítal jsem s tím, že se ozvete.“

„Chtěla jsem to nechat na ráno, ale protože manžel večer odjel do Prahy...“

„Chápu a souhlasím. Kdy a kde?“

„Hodilo by se vám to tak za půl hodinky?“

„Jistě. Kde?“ zeptal jsem se.

„Myslela jsem, že bych pro vás přijela k hotelu vozem, ale...“

„Nesmysl,“ přerušil jsem ji. „Mají monitorovací systém a nad vchodem je kamera. Není vyloučené, že recepční váš vůz zná. Za půl hodiny budu na náměstí před obchodákem. Čím přijedete?“

„Červeným golfem. Je to takové nenápadné auto.“ Ulevilo se mi. Už jsem měl strach, že se přiřítí v maserati.

„Dobře. Za půl hodiny. Zatím nashle,“ řekl jsem.

Chvilíčku jsem váhal, pak jsem znovu zavolał do Prahy.

„Milostivá se ozvala, za necelou půlhodinku s ní mám rande,“ řekl jsem.

„Zatím jsme na ni nic nesehnali. Zkusím kluky popohnat, ale to víš, je už pozdě. Kdybysme na něco přišli, cinknu ti, Bebe. A kdyby to, kvůli čemu se s tebou schází, nebyla jen nějaká soukromá prkotina, zavolej mi ještě dnes. Můžeš volat do půlnoci.“

„Jasně, šéfe.“

Za dvacet minut jsem opatrně sešel po schodech a podíval se k recepci. Mládenec seděl zády ke mně a zaujatě sledoval televizi. Proklouzl jsem kolem něj jako myška, opatrně otevřel hlavní dveře a bez ohlížení rázoval pryč od hotelu.

U obchodního domu jsem byl pět minut před smluvenou hodinou. Nakouknul jsem do Zavináče: ještě měli otevřeno, určitě zavírají až pozdě v noci, pařani jsou navyklí brouzdat po síti třeba do rána. Vrátil jsem se z průjezdu na náměstí. Všude prázdno až na dva opilce, potácející se z nějaké hospody, a jeden vůz městské policie, který pomalu projel kolem mne. Nejspíš jsem nevzbudil podezření, protože strážníci se po mně ani neohlédli.

Přijela přesně, jako kdyby čekala za rohem, až nastane minuta M.

Viděl jsem její siluetu: natáhla se a otevřela mi pravá dvířka. Vklouzl jsem na sedačku a prohlédl si ji.

Mohlo jí být přes třicet, když jsem si to spočítal, hádal bych jí třicet pět let. Měla plavé vlasy, úzké brýle — to teď frčí — a pěkná prsa. Vypadala intelektuálně a sexy zároveň. A bylo znát, že osobnosti má na rozdávání.

„Stará,“ představila se.

Něco jsem zabručel.

„Promiňte, nerozuměla jsem vám.“

„Povídám, že na jménech nezáleží. Jak se jmenuju, stejně víte od pana tajemníka. Tak — co po mně chcete?“

Pomalou se rozjela. „Nechci tady stát, aby nás někdo neviděl.“ Objela náměstí a zamířila ulicí s mrtvými továrnami k mostu přes říčku. „Dovezu vás pak nazpátek,“ slíbila.

„To od vás je velice laskavé,“ řekl jsem uštěpačně. „Já mám dost času. Počkám, až budete mít náladu vypovídat se. Upozorňuju ale, že pokud se má jednat o nějakou profesionální radu nebo práci vůbec, započítám si to do honoráře.“

„Jste tak chamtivý?“ zasmála se.

„Ne, ale vy máte dost peněz, tak nevidím důvod, proč bych si měl hrát na Ježíška. Kam jedeme?“

„Jen kousek. Nebojte se, nemíním vás zatáhnout do žádného nočního podniku.“

Dojeli jsme k sídlišti, zastavila na parkovišti mezi dvěma vozy v prostřední řadě. Když vypnula reflektory, poskytovala nám jedině slaboučké osvětlení nedaleká pouliční lampa.

„Předpokládám, že se můžu spolehnout na vaši diskrétnost,“ začala. Neodpověděl jsem.

„Tak můžu, nebo ne?“ skoro zaječela.

„Jestli jste mě teď v noci pozvala na schůzku, asi vám nic jinýho nezbude,“ řekl jsem. „Váš manžel je náš klient. Pokud po mně chcete něco, co by bylo v rozporu se zakázkou, kterou jsme od něj dostali, bude nejlepší, když mě odvezete nazpátek.“

Upřeně se před sebe dívala a pak se zeptala, jakou zakázku jsme od jejího muže dostali.

„Vy to nevíte?“

„Nebavíme se spolu o...“, zaváhala.

„O práci?“

„Pf,“ udělala. „O — dejme tomu obchodních záležitostech, které se toho druhého netýkají. Naštěstí máme dost jiných témat, nežli jsou byznys a peníze.“

„Tohle není byznys,“ řekl jsem.

„Jste přece z píár agentury. Nebo ne?“

„Jsem.“

„Takže se jedná o byznys.“

„Pan tajemník má smůlu. Váš pan manžel před ním držel pusku.“

„Pan tajemník je informován jen v rámci svých povinností. Pokud chcete naznačit, že mezi mnou a jím panují nějaké nadstandardní vztahy, tak jste blázen.“

„To jsem. Už proto, že tady s vámi ztrácím čas. Odvezte mě laskavě zpátky na náměstí,“ řekl jsem.

Kousla se do rtu, natáhla ruku po klíčku v zapalování, potom dlouze vydechla. „Moc se vám omlouvám. Jednám jako nějaká hysterická husička.“

„Jednáte,“ souhlasil jsem. „Kdo vás vydírá?“

„Cože?!“

„Ptám se, kdo vás vydírá.“

„Jak jste na to přišel?“ zeptala se zdušeně.

„Paní doktorko, tajnosti, jaké jste dělala s naší schůzkou, přicházejí v úvahu jen ve dvou případech: buď chystáte rozvod a potřebujete dostat manžela na lopatky. V tom případě byste se obrátila nejdřív na renomovaného advokáta a ten by si najal kvalitní detektivní kancelář, pokud by byly ve hře okolnosti, které by spolupráci detektivů vyžadovaly. Druhá varianta je vydírání. To je ovšem velice tenký led kombinovaný s nevypočitatelnou razancí ukryté výbušniny. S touthle záležitostí se lidé neobracejí ani na právníka, ani na detektivní agenturu, protože obvykle mají máslo na hlavě a nechtějí, aby o něm věděl někdo další krom vyděrače. Nikdy nemáte jistotu, že ten další po čase svoji vědomost nevyužije ve svůj prospěch proti vám. Třebas ani ne přímo, osobně, ale prostřednictvím nastrčeného nového vyděrače. Vy se zase obrátíte na onoho právníka nebo detektivní kancelář, oni vás z toho opět za obrovské peníze vysekají a takhle to může jít donekonečna. Tak dlouho, dokud vás budou moct dojit.“

„Proč mi to vykládáte?“ vyjela na mne.

„Jen tak. Aby řeč nestála. Tak co po mně chcete?“

Otevřela ústa a v tu chvíli mi zapípal mobil.

„Promiňte,“ zamumlal jsem a dal si telefon k uchu.

„Můžu?“ zeptal se šéf.

„Jo.“

„Takže jsme něco vyhrabali. Ta dáma skutečně s Karabem šukala. Měli na Pankráci najatou garsonku. Půl roku. Prý to byla, aspoň z její strany, láska jako trám, protože peníze do jeho firmy přitekly od ní. Je v jeho podniku vedená jako tichá společnice. Šlo o pět milionů korun. Tohle je ale prkotina. Domákli jsme se něco pikantnějšího. Za svobodna se jmenovala Dejmková a coby studentka se živila jako callgirl. Dělala pro nějaký eskort servis v Karlíně. Máme drožkáře, který ji vozíval. Ukázali jsme mu fotku z našeho archivu a poznal ji. Neví ovšem, jak se jmenuje dneska a co dělá. Ověřil jsem si, že na veřejnosti vůbec nevystupuje, ve společenských rubrikách plátků se její fotka neobjevuje. Ráno ti pošleme všechny podrobnosti mailem. Pomůže ti to?“

„Rozhodně,“ řekl jsem. „Díky.“

Vrátil jsem mobil do kapsy. „Promiňte,“ omluvil jsem se ještě jednou. „Mám pitomý zaměstnání. Chleboďarci se domnívají, že musím být k dispozici čtyřicet hodin denně. Poslouchám vás.“

„Mám strach o manžela,“ řekla znenadání. Málem jsem nadskočil.

„O manžela? Myslel jsem, že...“

„Buďte tak laskav a myslete, až vám řeknu. Teď stačí, když budete poslouchat.“

„Poslouchám,“ řekl jsem. Co je zase tohle za obmyslnost? Nevadí, vyslechnu ji. V příštích dnech se mi může hodit každá maličkost. Vyhovět dvěma pánům je většinou dost obtížné — a já vyhovět musím.

„Mám dojem, že manžel je v poslední době pod vážným tlakem. Ne snad ekonomickým, v podnikání se nám oběma daří. Jde o tlak jednak politický, jednak osobní.“

„Váš pan manžel má nějaké politické ambice?“

„Pravděpodobně ano. I když se tváří, že mu nic není tak vzdálené jako praktická politika. Jistě chápete, že podnikatel takového formátu, jako je můj muž, potřebuje jistou politickou podporu, a tak pochopitelně lobbuje. Na to ovšem má odborníky.“

„Sám se nikdy osobně v politickém soupeření neangažoval?“

„Jenom finančně. To dělá snad každý, ne?“

mlčel jsem. Z mých známých nikdo statisícové, tím méně pak milionové „nezištné“ dary politickým partajím nedává. Asi mají hluboko do kapsy. Anebo si nepotřebují žádnou politickou stranu, žádné zástupce lidu v parlamentu zavazovat, aby skákali podle nich.

„Je to přece naprosto legální,“ řekla Stará trochu popuzeně, že jsem jí nepřítakal.

„Paní doktorko, jsem zvyklý odvádět práci, za kterou mě platí, a ne hlásat svoje názory. Pokud vůbec nějaké mám. Vlastní názory jsou pro chudé lidi luxus. Jak se zmíněný politický tlak na vašeho manžela projevuje?“

„Existují jisté skupiny, které by chtěly zmanipulovat zdejší volby a využít je pro sebe. Nevím, nakolik se ve zdejším dění vyznáte, ale je tu vlivná Občanská iniciativa. Její předseda, nějaký inženýr Karab, je těm lidem trnem v oku. Sami se neodvažují zasáhnout otevřeně, tak začali nutit mého manžela, aby využil svého vlivu a peněz a Karaba zlikvidoval.“

„Nechal ho zabít?“ podivil jsem se.

„Neblázněte,“ okřikla mě. „Prostě aby ho nějakým způsobem odsunul na druhou kolej. Zkompromitoval nebo... já nevím, určitě existuje řada způsobů, jak politického protivníka před volbami odrovnat. Děje se to v nejvyšší politice, proč by to nemohlo fungovat na maloměstě.“

„Dobrá, a co ten osobní tlak?“

„Můj muž má milenku,“ řekla a snažila se, aby to znělo naprosto lhostejně. Aby dala najevo, že je úplně cool, povznesená nad nějaké hysterické výlevy, vhodné pro prodavačku a ne pro manželku obchodního magnáta, miliardáře a hradního pána.

„Odkud to víte? Přiznal se vám? Nebo jste na to přišla sama?“

„Dovolte! Nejsem nějaká husička, abych se mu hrabala v korespondenci nebo mu nechala odposlouchávat telefon. Někjaký drobný úlet by se mnou dokonce ani neotrásl, protože chápu, že muž, který se pohybuje v exkluzivní společnosti a je obletovaný atraktivními ženami, by musel být svatý, aby sem tam nepodlehli. Pokud podlehne jenom tělesně...“ v přítomnosti jsem viděl, že pokrčila rameny. „Koneckonců milenka na úrovni zvyšuje jeho společenský image.“

Byla to jistě chytrá a nejspíš i vzdělaná žena. Takže buď hrála divadlo, anebo přes všechnu svoji inteligenci příliš často četla připitomělé plátky a podlehla jejich žvástům tak, že jim začala věřit.

„Společenský image vašeho pana manžela mi může být ukradený. Který dobrák vás kontaktoval a prásknul to?“

„Mám dojem, že si nerozumíme. Já opravdu nejsem žárlivá, a pokud jeho úlet neohrožuje jeho a také moji pozici z hlediska podnikání, jsem klidná. Začas ho ta děvenka omrzí a bude pokoj. Jenže jsem se dozvěděla, že ta slečinka je ve spojení s našimi přímými konkurenty. Že pro ně pracuje takříkajíc v posteli, kde je muž nejzranitelnější, kde se vytahuje, kde dokáže všechno vykecat. I ta nejdůvěrnější a nejstřeženější obchodní tajemství. Stačí se jen správně zeptat, chápete?“

„Jo. Co s tím mám dělat já? Vlíz si do postele místo té slečny? Nebo mu sehnat jinou, prověřenou, která by byla pro změnu ve vašem žoldu?“

„Na hulváta si jenom hraje, nebo opravdu hulvát jste?“ řekla kysele.

„Nejsem hulvát. Pouze se snažím vyjadřovat jasně a stručně. Byl bych rád, kdybyste taky začala mluvit na rovinu. Ušetříte

nám oběma čas a možná že se k něčemu dobereme. Zatím ani nevím, co po mně vlastně chcete, co ode mne očekáváte.“

„Abyste mému manželovi v záležitosti jeho milenky otevřel oči. Kdybych se o to snažila já, nevěřil by mi, zatvrdil by se, domníval by se, že ze mne mluví žárlivost. Vy jste chlap a chlapi si v těchto věcech věří. Dají na sebe.“

„Tak mám pocit, že jste se zbláznila. Za prvé nevím, kdo ona milenka je, za druhé netuším, pro koho pracuje. Uvědomte si, že mi nepomůže název firmy, že bych musel znát velice konkrétního člověka, se kterým je ve spojení, a získat důkazy, že tohle celé není nějaká chiméra, ale nezvratitelný fakt. Za třetí si nedovedu představit, pod jakou záminkou bych zašel za vaším mužem a řekl mu — kámo, spolknul jsi hada, ta děvenka je pěkná mrcha a tahá z tebe rozumy pro pana toho a toho.“

Podíval jsem se na ni. Doktorka Stará seděla nepohnutě jako socha a jen se koukala před sebe.

„Ještě něco. Jak jste se to dozvěděla? To jste mi zapomněla říct.“

„Přišel mi mail.“

„Od koho?“

Konečně pohnula hlavou a podívala se na mne. „Anonymy snad nikdo nepodepisuje.“

„Jak tedy víte, že vás někdo jen neštengruje? Že to není hloupý žert?“

„Byly tam natolik konkrétní údaje, že... Podívejte se, já vím, že s tou manekýnou spí. Že za ní lítá do Londýna. Nejsem hloupá. Mám ho ráda a jsem přesvědčená, že to je pouze úlet, že dostane rozum. Jenže mi je proti srsti, že na jeho chtíč doplácíme. To nemíním tolerovat! Řekněte si, kolik potřebujete na to, abyste zjistil všechno, co se o té holce a jejím spojení s konkurencí zjistit dá.“

„Jak se ona konkurenční firma jmenuje?“

Řekla mi název společnosti, nic mi neřkal, tak vysvětlila, že to je nadnárodní firma, která obchoduje se stejnými komoditami a operuje ve stejném prostoru jako jedna z nejdůležitějších společností jejich rodiny.

„Dejte mi čas na rozmyšlení do zítřejšího večera. Tohle je věc, kterou nemůže dělat jeden člověk.“

„Nepřeju si, abyste do toho zatahoval další lidi!“

„Paní doktorko, opakuju, že nejsem detektiv. A pokud nevíte, jak se tyhle věci provádějí, tak pozorně poslouchejte, možná se zbavíte zbytečných obav. Na to se dá nasadit několik lidí, každý

z nich dostane jeden dílčí úkol. Nikdo z nich nebude vědět, o co se vlastně jedná. Jaký je celek, do kterého dodávají detaily. Ten celek pak dá do kupy jediný člověk a ten vám pošle zprávu spolu s účtem.“

„K čemu je ta zpráva? Tu mám. Tady je.“ Z kabelky vyndala několik papírů. „Tady jsou všechny podrobnosti. Nic dalšího nepotřebuju vědět a byla bych blázen, abych platila za něco, co jsem dostala zadarmo. Já chci vědět, jak toho využijete. Jak mého manžela dostanete z vlivu té děvky!“

Konečně z ní umělá, hraná povznesenost spadla a miliardy nemiliardy, stala se normální ženou, která se rozhodla bojovat o svého manžela. Ne že by mi na tom nějak záleželo, ale takhle byla o něco sympatičtější.

Uložil jsem papíry do kapsy a opakoval, že jí rozhodnutí, jestli do toho půjdu, oznámím zítra. „Je tu ale i ta druhá, nebo spíš první záležitost. Politika. Nedostala jste ještě jiný anonymní mail, který by se dal využít k tomu, abych manželovi rozmluvil tažení proti Karabovi?“

„Nedostala,“ řekla. Nemusela. Jistě s ní hovořil sám Karab, anebo se zmínil její manžel.

„Myslím, že tohle je téměř rodinná záležitost a že by bylo nejlepší, kdybyste si s manželem popovídala a odradila ho od pokusů tahat za někoho horké kaštiny z ohně.“

„To nejde.“ Neřekla, proč to nejde — a klidně bych se vsadil, že nejenom ona ví o manželově milence, ale že i Starý má nějaké povědomí o záletech své ženy s inženýrem Karabem. A bylo mi na jednu jasné, že paní doktorka lže. Že žádné politické ani jiné tlaky neexistují, že si Starý chce s Karabem vyřídit docela normálně osobní účet a že Karab zpanikařil, postěžoval si své tiché společnosti a milence — nikde není psáno, že to spolu netáhnou dál a nepořídili si hnízdečko lásky někde jinde, blíž k Jestřábi — a tak si vymyslela pohádku, kterou mě nakrmila. A doufá, že ty horké kaštiny budu z ohně tahat já.

„Mohla bych vědět, co po vás můj manžel chtěl?“

Konečně je to venku. Až jsem se divil, že vydržela tak dlouho. Muselo jí to vrtat hlavou od samého začátku; kvůli tomu se v podstatě se mnou sešla.

„Zeptejte se ho,“ řekl jsem.

„Ptala jsem se, kdo jste. Viděla jsem vás, když jste přijel. Manžel povídal, že jste z piár agentury, že s vámi projednával propagační kampaň na jeden náš produkt.“

„Tak vidíte. Proč se teda ptáte?“

„Protože jsem se na vaši agenturu trochu poptala a dozvěděla se, že ty vaše propagační kampaně jsou někdy dost zvláštní. V určitých kruzích nepožíváte právě nejlepší pověst,“ ušklíbla se, jako kdyby hovořila o něčem, čemu se slušní lidé v konverzaci vyhýbají.

„Vida,“ řekl jsem lhostejně. „Co se člověk všechno nedozví. To je tím, že nechodím mezi lepší lidi a jsem jen obyčejný námezdní pohůnek a naše pověst v jistých kruzích je mi ukradená. Mně stačí, když máme dobrou pověst v jiných kruzích a já si vydělám na nájem a na žrádlo.“

Pokud jsem se domníval, že ji moje hrubost vytočí, zmylil jsem se. Jako by mě neslyšela, tak byla zaujatá vlastními myšlenkami.

„Vy to samozřejmě nemůžete vědět, ale naše společnosti mají výhradní smlouvy se dvěma reklamními agenturami. Renomovanými a skutečně reklamními agenturami!“ dodala. „Takže bylo divné, že se manžel obrátil na někoho, kdo v téhle branži... prostě na vás.“

„Opakuju — zeptejte se jeho. Já vám nic neřeknu.“

Znovu otevřela kabelku položenou na klíně.

„Nikdo se nedozví, že jste mi něco řekl. Tohle je dvacet tisíc korun. Můžou být vaše, když...“ Podávala mi čtyři pětitisícovky, ale nereagoval jsem.

„To vám připadá málo za pár slov? Dvacet tisíc korun čistého je slušný plat, na který musíte celý měsíc osm hodin denně pracovat.“

„Mně můj plat stačí. Já pracuju rád. Odvezte mě, prosím, na zpátek.“

Vztekle vrátila peníze do kabelky a nastartovala. Na náměstí jsme dojeli mlčky. Pootevřel jsem dvířka a pak, jako kdybych si náhle na něco vzpomněl, jsem se jí zeptal, jestli inženýra Karaba osobně zná.

„Ne!“ vyhrkla. „Já se s lidmi z Jestřábí nestýkám.“

„Ani v Praze?“ utrousil jsem, vystoupil a zabouchl za sebou dvířka.

Šéf si vyslechl moje hlášení a chvíli nic neřikal. „Myslím, že to je jasný. Karab ji informoval, že si nás najal. A ona tě pak viděla u manžela a tajemník jí řekl, odkud jsi. Tak jí to začalo vrtat hlavou. Myslím, že v tom je spíš obyčejná ženská zvědavost. Jinak

mi pošli mailem ten anonym, co dostala. Uvidíme, co se s ním dá dělat.“

„Ty od ní chceš tuhle zakázku vzít?“ podivil jsem se.

„Nesmysl. Ale ověříme si to. Vždycky je dobrý mít na zákazníka v rukávu schovaný trumfy, o kterých neví. Takže to klidně rozjed'. Abych nezapomněl, náš člověk od Goga ti vzkazuje, že o Šedivém vědí, že už mají připravenou klec. Pokud bys ho mohl k něčemu využít, tak sebou hod'.“

„Nebudou na nás moc našťvaný, když s ním udělám handl, o kterým je předem neinformuju?“

„Ne. Oni si ho najdou, neboj se. Nezapomeň, že tu má rodinu a barák. Až ta klec spadne, bude tím spíš ochotný spolupracovat. Něco za něco, chápeš?“

Zase jsem si udělal pohodlí a opět jsem si nalil stopečku whisky. Tentokrát jsem ji zředit sodovkou. Led jsem neměl. Ovšem dobrá whisky led nepotřebuje.

Po deseti minutách jsem měl všechno promyšlené. Podíval jsem se na hodinky: jedenáct. U některých policistů ze seznamu, který jsem dostal od Beránka, bylo připojeno i soukromé číslo na mobilní telefon. Šedivý byl mezi nimi.

Vyťukal jsem je. Ozval se po třetím zazvonění.

„Pan kapitán Šedivý?“

„Kdo volá?“

„Neznáte mě. Já vás taky ne. Ale něco o vás vím. Chtěl bych si o tom s vámi popovídat a nabídnout vám slušný obchod.“

„Nevím, o čem hovoříte. Dobrou.“

„Počkejte,“ přerušil jsem ho. „Jdou po vás Gogovi muži.“

„Kdo?“

„Nedělejte blbýho. Protidrogovka. Za dvacet minut se s vámi chci sejít.“

Mlčel. Asi přemýšlel, jestli to je provokace. Pokud by to provokace skutečně byla a kdyby na moji nabídku kývl, dal by tím najevo, že v nějakém hodně špinavém šmé opravdu jede. Jenže — blikalo mu určitě v mozku výstražné světélko — co když to provokace není, co když po něm protidrogovka skutečně jde a tohle je možnost, jak zabránit maléru?

„Za půl hodiny,“ řekl. „Teď zrovna nemůžu.“

„Nevadí. Deset minut už nehraje roli. Kde?“

„V Kravíně.“

„Není to všem příliš na očích?“ zeptal jsem se opatrně.

„Pod svícnem bejvá tma,“ řekl.

„Tak fajn. Jenže já nejsem zdejší. O tý putyce jsem už slyšel, ale nevím, kde je.“

Vysvětlil mi cestu. Na oplátku jsem mu popsal, jak vypadám. Ve společnosti, jaká se v Kravíně schází, si mě určitě s nikým nespolete.

Tentokrát jsem recepčnímu neproklouzl. V televizi nic zajímavého nepouštěli, tak si četl, hlavu opřenou o ruku. Vypadal skoro jako Rodinův Myslitel. Uslyšel mé kroky a zvedl hlavu.

„Kampak takhle pozdě?“ řekl zvědavě.

Chtěl jsem mu poradit, aby si hleděl svého, ale usoudil jsem, že bude lepší, když ho nebudu urážet.

„Trpím nespavostí. Práškům se vyhýbám, stejně nezabírají. Doktor mi poradil jít se předtím, než vlezu do postele, vždycky tak na hodinku projít. A pak si dát lahvičku plzeňského. Tu v pokoji mám, teď ještě potřebuju procházku.“ Zasmál jsem se. Obvykle se moc nesměju a už vůbec se nesměju bez důvodu, bez důvodu se všemu směje jen idiot, ale ze zkušenosti vím, že tenhle přitroublý smích zabírá.

Recepční se zasmál taky. Buď měl stejné názory jako já, nebo byl blbec. „Moc daleko nechoďte. Na vašem místě bych párkrát obkroužil náměstí a vrátil se. V noci u nás moc bezpečno není. Ve dne na některých místech taky ne,“ dodal.

„Buďte klidný. Jsem opatrný.“

Kravín byl vedle fotbalového hřiště. Pamatoval jsem si, že jsem je míjel, když jsem přijížděl z Prahy. Přibližně čtvrt hodinka poklidné, neuspěchané chůze. Za náměstím jsem potkal dva cikánky, mohlo jim být kolem čtrnácti. Přešel jsem na druhou stranu ulice a dal ruku pod sako na pažbu pistole. Zastavili, dívali se na mne, ale nakonec mě nechali na pokoji.

Kravín byl podlouhlý teska domek, přilepený k tribuně stadionu. V menší části byla sázková kancelář s jedním oknem, na kterém byla zvenčí i zevnitř bytelná mříž. Stejně byly chráněné i dveře.

Mříže byly i na oknech putyky. Tady slovo „důvěřuj“ neměli ve slovníku. Nevěřili nikomu, hlavně ne svým hostům.

Vzal jsem za kliku, pootevřel, a když jsem udělal krok dovnitř, div jsem nevycouval zpátky. Uvnitř bylo nakouřeno, jako kdyby hořelo, a vzduch byl těžký nejenom nedostatkem kyslíku, ale hlavně smradem. Smrděly zdi nasáklé cigaretovým dýmem, smrděly hajzly a hlavně páchli hosté. Pot a špína, tak by se ten oděr dal nazvat.

Měli narváno. U stěny, kde byly dveře, stály tři hrací automaty. Kolem postávaly skupinky hráčů a kibiců. U dvou stolů hráli karty. Ostatní pili, pořvávali na sebe, u jednoho stolu došlo k hádce a zaleskl se nůž, ale během několika vteřin se uklidnili. Z přenosné věžičky nad výčepem duněly decibely nějaké metalové kapely. Její zpěvák měl stejně ochraptělý hlas jako většina hostů. Větší část z nich byli cikáni, zbytek verbež bílé rasy.

Nikdo si mě nevšímal kromě výčepního, který mě zaregistroval hned, jak jsem vešel. Zvedl püllitr a tázavě se na mne podíval. Přikývl jsem a posadil se na volnou židli u stolu, kde seděl jeden postarší páreček a v pauzách mezi popíjením se vzájemně ohmátával.

Nechal jsem pivo stát před sebou, velkou chuť jsem na něj neměl, ale uvědomil jsem si, že mám žízeň a že za chvíli mu opadne pěna, zteplá a bude mi chutnat ještě míň.

Napil jsem se a ve stejném okamžiku se nade mnou ozvalo: „Je tady místo?“ Než jsem stačil odpovědět, posadil se vedle mne poměněší chlapík s hnědými kudrnatými vlasy, očima jako oříšky a syslími tvářemi. Měl hnědé manšestrové sako, pod ním hnědý pulovr, džínovou košili a černé texasky.

Položil na stůl pivo, které si přinesl, a řekl: „Tak co tě trápí, bráško?“

„Potřeboval bych s něčím píchnout a nechtěl bych to zadarmo.“

„V telefonu jsi povídal něco o nějakým Gogovi. Neznám. Kdo to je?“ řekl. Z kapsy vytáhl párátka a začal se s ním dloubat v zubech. „Sorry. Měl jsem k večeri čočku.“

„Děláš si prdel?“ zeptal jsem se.

„Proč? Fakticky jsem měl čočku. Na kyselo s opečenejma špekáčkama. Já se můžu po čočce utlouct.“

„Myslím Goga. Ty že nevíš, že to je přezdívka šéfa protidrogovky?“ ušklíbl jsem se.

„Nemám s ním nic společnýho. Nemusím znát každýho četníka, já dělám u pořádkový. My dáváme bacha, aby tihle dárečkové, co tu nasávají, došli k ránu v pořádku domů, aby se neservali, a když, tak jen málo, bez krve, aby moc neřvali a... prostě aby v našem roztomilým městě byl klid a pořádek.“

Zlehka říhnul, prohlédl si párátka a spokojeně je vrátil do kapsy. „Taky koukáme, aby se nám tu nepotulovaly všelijaký nekalý živly, který neznáme. Různý mrcasové, co by si rádi smočili zobáček.“

„Ve sněhu?“ zeptal jsem se tiše.

„Nerozumím ti,“ dělal dál mrtvého brouka.

„Nebo spíš v perníku?“

„Ty mě chceš nasrat, vid’?“ usmál se, ale oči měl najednou tvrdé a studené.

„Ne. Opakuju, že ti chci naopak píchnout. Zřejmě jsi ty svoje šmé trochu přepísknul. Gogovi mládenci ti už dejchaj na krk, i když to ještě necejtíš. Ale je to jen otázka dnů, kdy ti najednou někdo položí ruku na rameno a řekne — žádný blbosti, vyndej bouchačku a polož ji před sebe. A pak ti vezmou služební placku a pak taky možná přijdeš o tenovej barák. Koneckonců co bys s ním v krimu dělal, že jo?“

Na čele se mu objevil pot.

„Co chceš?“ zašeptal. „Ty jsi od nich?“

„Ne. Kdybych byl od nich, tak už se v týhle chvíli bavíme jinde a jinak. U piva rozhodně ne. Jsem soukromník, ale mám dlouhý tykadla na různých místech.“

Najednou jako by se mu ulevilo. „Chceš prachy?“ Tohle byla řeč, kterou ovládal a které rozuměl.

On jistě peníze chtěl. A bral je. Takže se domníval, že nejenom on takhle uvažuje.

„Nechci peníze. Chci něco jiného. Výměnou za to ti slibuju, že se s předstihem dozvíš, co se na tebe chystá. A budeš mít čas udělat nějaký protiopatření. Například se vydat na dlouhý výlet po světě. Nebo zamést stopy. Nebo rychle poslat do světa lidi, kteří by proti tobě mohli svědčit. Nebo je poslat někam jinam... prostě postarat se, aby nemluvili. Jasně?“

„Co po mně teda chceš?“

„Aby nejpozději zítra došlo k přepadení inženýra Karaba. A potřeboval bych, aby ho přepadli asfalti. Nechci, aby ho zmrzačili nebo nedej bože dokonce zabili. Stačí, když ho zmlátí, možná trošku pořezou břitvou, nožem, žiletkou... to nechávám na jejich libovůli. Hlavně mu musí jasně říct, že jestli nestáhne svoji kandidátku a nerozpustí Občanskou iniciativu, odskáče si to jeho rodina.“

Šedivý na mě koukal a jenom nevěřičně vrtěl hlavou.

„Nejseš náhodou cvok? Zrovna dneska jsem ve svodkách četl, že je vyhlášený celostátní pátrání po nějakým deviantovi, co vzal lajnu z cvokárny. Nejseš to ty? Ty jseš fakt dost voraženej. Chtít po policajtovi, aby zorganizoval přepadení váženého občana. No to mě podrž!“

„Já to nechci po normálním četníkovi,“ řekl jsem tiše. „Já to chci po četníkovi, který drží ochrannou ruku nad drogovým gangem a který v tom svinstvu jede taky. Který si za to nahrabal miliony. A kterému za to nabízím protislužbu. Sakramentsky potřebnou protislužbu... aspoň pro něj.“

Kdyby šlo pohledem zabíjet, byl bych už pod stolem.

„Největší svině bejvaj ti, co se tvářej jako svatouškové,“ řekl Šedivý s nenávisť.

„Jo, to máš pravdu,“ souhlasil jsem s ním. „A ještě větší svině jsou ti, co se k tomu navlíkaj do uniformy. Nebo nosí policejní placku. Tak co — dohodneme se?“

„A když ne? Jestli ti nevadí, já jsem v Občanský iniciativě taky. A Karaba budu volit.“

„To tě ctí. Jestli se nedohodneme, není vyloučený, že se ještě dneska Gogo dozví, že chceš vzít dráhu. A že si musí pospíšet, aby tě dostali živýho, protože někdo bude tvoje komplice informovat a varovat, že jsi provařenej, že tě můžou každou hodinu sbalit. A když tě sbalí, jistě si na jazyku neuděláš uzel — víš sám nejlíp, jaký dohody se dají s policajty uzavřít za podmínky, že začneš sypat a položíš všechny kámoše.“

Pohodlně jsem se opřel o opěradlo židle, zavrtěl jsem dlaní v odpověď na němou otázku výčepního, jestli si dám další pivo, a pak jsem se podíval na Šedivého.

„Tak jak se rozhodneš?“

„Kdo tě platí?“ zeptal se.

„Můj šéf.“

„Kdo to je?“ Šedivý byl neodbytný.

„Neznáš ho.“

„Je to někdo zdejší?“

„Božítku,“ řekl jsem, „to je jako v nějaký dětský hře. Ne, není místní. Uvědom si, že kdyby to byl nějaký místní pišišvor z oděsky nebo od komančů, kterým Karab vadí, protože za ním jde většina lidí, tak nebude mít kontakty na protidrogovou centrálu. A kdyby věděl, že jedeš v tom, v čem jedeš, tak by tě jistě vymáchal, aby zkompromitoval tu vaši Iniciativu. Radím ti, nebuď zbytečně zvědavý a spokoj se s tím, že když budeš poslouchat, máš zaručenou ochranu. Jinak... jak jsem ti už vylíčil.“

„S chutí bych ti rozbil držku,“ zamumlal. „Tak jo. Potřebuju ale čas.“

„Do zítřka. A bylo by docela fajn, kdyby se to odehrálo ve dne. Aby to lidi viděli.“